

Không là lựa chọn đầu tiên

Mình xin lỗi khi cậu không phải là sự lựa chọn đầu tiên nhưng mình chắc chắn rằng cậu là người con gái duy nhất mình muốn đi cùng đến suốt cuộc đời.

Vy bước vào quán cà phê và chọn góc quán quen thuộc, cô gọi một cà phê sữa cho mình và một cà phê đen cho Hải, vẫn luôn là như vậy. Hải điện thoại nói là có chuyện cần cô giúp. Vy lơ đãng nhìn dòng người đang hối hả ngoài kia. Trong quán những bản nhạc của The Beatles vang lên nhẹ nhàng.

Ai cũng nói Vy là cô gái của mùa thu vì cô trầm lắng, sâu sắc và lãng mạn. Cô nhìn mọi thứ trong cuộc sống bằng đôi mắt đầy tình cảm. Người như cô không dễ gì bộc lộ cảm xúc. Mọi thứ chuyển biến chỉ diễn ra trong sâu thẳm tâm hồn cô. Với cô mọi mối quan hệ trong cuộc sống đều được trân trọng một cách tuyệt đối từ sự chân thành của trái tim.

Cô và Hải chơi với nhau khá lâu, từ khi còn ở trường phổ thông khi Hải còn là một cậu học trò lém lỉnh với gương mặt sáng, thông minh và đá bóng rất cừ. Mỗi chiều tan học cô và Hải cùng nhau đạp xe qua những hàng me đầy lá, cùng đi thả diều mỗi mùa hè. Tình cảm của Vy cứ lớn dần theo thời gian và khi thành thiếu nữ cô đã cảm nhận rõ ràng đó là tình yêu. Hải thì cứ mãi vô tư xem cô như bạn thân, có lần Hải nắm tay cô và nói:

- Chúng ta sẽ mãi là bạn thân như vậy đúng không? Không ai hiểu tớ như cậu đâu.

Thế là tình cảm của Vy cứ mãi ngủ yên trong tim. Cô không dám bộc lộ vì lo sợ mối dây liên kết duy nhất của cô và Hải “bạn thân” sẽ bị đứt gãy. Với cô mỗi ngày nhìn thấy Hải, nghe anh nói là quá đủ với cô.

Hải đến, nhẹ nhàng ngồi xuống ghế:

- Cậu đợi mình lâu chưa? Cậu gọi cà phê cho mình rồi à?
- Ừ vẫn như mọi khi – Vy quan sát những giọt mồ hôi trên trán Hải – Có gì mà cần tớ thế?
- Uh, tớ muốn gặp cậu về chuyện của tớ và Mai – Hải bắt đầu chậm rãi.

Mai – cái tên ấy nghe như một lát dao cắt vào lồng ngực Vy. Hải gặp Mai vào ngày sinh nhật thứ hai mươi của Vy. Mai là bạn cùng lớp Đại Học của Vy, xinh đẹp và năng động. Sau ngày hôm ấy Hải và Mai thành một đôi. Và suốt thời gian họ quen nhau, Vy bắt đầu dần dần thành cầu nối. Mai kể tường tận từng chi tiết buổi hẹn đầu, món quà Hải tặng, lần đầu nắm tay.... Mỗi lần như thế Vy mỉm cười nhưng rồi quay đi và khóc, nỗi đau ấy cứ như một vết xước trong tim nhưng không bao giờ lành, nó cứ âm ỉ rỉ máu từng ngày. Hai người họ không bao giờ biết vì Vy đóng vai một người bạn hoan hỉ vì hạnh phúc của bạn mình một cách hoàn hảo.

Vì sâu thẳm lòng mình Vy luôn muốn thấy Hải hạnh phúc, dù bên cạnh anh không phải là cô. Giờ đây vẫn vậy, Vy lại ngồi đây nghe tâm sự của Hải về Mai. Chắc hai người lại giận nhau và cần Vy làm cầu nối giải hòa.

- Cậu lại làm Mai giận nữa à? – My hỏi
- Tớ cũng không biết nữa, tớ không làm gì cả, nhưng Mai nói chia tay, lần này có lẽ nghiêm trọng lắm.

- Chia tay? – Vy nghe giọng mình hình như có chút vui sướng
- Ừ, Mai nói gì tớ cũng chẳng hiểu. Cô ấy nói là tớ không yêu cô ấy, rồi là tớ chẳng bao giờ hiểu được tình cảm của bản thân tớ.
- Hay cậu làm gì có lỗi với cô ấy, cậu không còn quan tâm chăm sóc cô ấy? Cậu cố sửa sai là được mà.
- Vy trấn an Hải. Cô thầm nghĩ chắc lại như mọi lần Mai giận dỗi rồi lại thôi.
- Cậu giúp mình gặp Mai đi, chắc cô ấy sẽ kể cho cậu nghe là tại sao, giúp tớ nhé?- Hải năn nỉ.
- Được rồi, đến khổ với các cậu, lần nào cũng là tớ. – Vy ngán ngẩm.

Hải cười:

- Cảm ơn nhé bạn thân, mỗi khi như thế này chỉ có cậu là đáng tin cậy.

Vy cười buồn, ừ đáng tin cậy, tớ đóng vai một người bạn hoàn hảo quá mà.

Vy giữ đúng lời hứa với Hải, cô hẹn gặp Mai, cố tìm hiểu lý do và giúp Hải hàn gắn. Nhưng cô không báo giờ lành trước tình huống mọi tình cảm của cô bị bóc trần.

- Vy định đóng vai ấy đến khi nào – Mai bắt đầu khi Vy chưa kịp lên tiếng – Vy lại đến để giảng hòa cho bọn tớ à? Anh Hải không nhận ra nhưng tớ biết hết cả đấy, sao cậu phải cười trước mặt bọn tớ rồi quay mặt đi mà khóc. Cậu có biết lý do tớ chia tay là vì cậu không?
- Tại sao lại vì tớ, tớ luôn mong hai người tốt đẹp – Vy lại thấy tim mình nhói lên.
- Đúng, tớ là sự lựa chọn đầu tiên của anh ấy nhưng không ai biết tớ là người đến sau. Cậu và anh ấy hợp với nhau đấy – Mai cười buồn – một người thì không bao giờ nhận ra tình cảm của bản thân mình, một người thì không bao giờ dám thừa nhận tình cảm của mình. Cả hai cậu sao không sống thật với lòng mình nhỉ. Tớ yêu Hải nhưng tớ thấy mình xứng đáng được nhiều hơn thế.

Sau cuộc hẹn với Mai, Vy không liên lạc với Hải. Cô không biết phải đối mặt và giải thích với Hải thế nào, cô không hiểu hết những lời Mai nói nhưng cô có thể hiểu Mai ra đi vì cô ấy biết tình cảm của Vy. Mai nói đúng, Vy không dám sống thật với tình cảm của mình cũng như giờ giờ đây cô không dám đối mặt với Hải. Cô lo sợ mối quan hệ của cô và Hải rồi sẽ như Mai, cũng ra đi.

Hải ngồi lặng góc quán, liên tục đốt thuốc. Một tháng rồi anh không gặp cả Mai và Vy, anh không hiểu Mai đã nói những gì mà Vy không gặp anh, điện thoại cũng không nghe, anh đến tìm thì cô toàn đi vắng. Một tháng, anh suy nghĩ nhiều và dường như anh đã hiểu những gì Mai nói. Không gặp Mai anh cũng chẳng thấy gì là khó khăn hay nhung nhớ. Nhưng quả thật một tháng không gặp Vy anh thấy thật khó chịu.

Anh có biết bao chuyện cần kể cho Vy nghe, Anh vừa được thăng chức, anh vừa gặp lại cậu bạn từ thời phổ thông, anh vừa hoàn thành mô hình trò chơi Vy yêu thích.... Có biết bao là chuyện anh không biết nói với ai. Mỗi tối tan sở về anh muốn cùng ai đó tạt vào quán cà phê, nghe những giai điệu nhẹ nhàng của The Beatles hay ghé ngang công viên ngồi nhìn những dòng xe qua lại nhưng... Mai nói đúng anh chưa bao giờ nhận ra tình cảm thật của bản thân mình.

Anh cần Vy biết bao, bấy lâu nay cô ấy bên cạnh anh như hơi thở, nó trở thành một thói quen. Mai đối với anh như một sự say đắm nhưng Vy đối với anh như cuộc sống mỗi ngày. Đốt điếu thuốc cuối cùng, Hải quyết định, anh phải làm gì đó trước khi quá muộn.

Tối muộn, Vy miệt mài gõ những dòng chữ trên màn hình máy tính xanh lè. Cô đang cố hoàn thành chương cuối của bản dịch. Cô bị chậm tiến độ do không dễ tập trung khi hình ảnh Hải cứ trong đầu. Điện thoại báo

có tin nhắn: “Mình cần gặp cậu”. Vy không trả lời như hàng chục tin nhắn khác của Hải. Điện thoại lại có tin nhắn: “Mình chỉ cần gặp cậu năm phút, mình đang trước nhà cậu”. Cuối cùng Vy cũng phải đối mặt với Hải. Có lẽ đây là lần cuối cho cả hai. Có lẽ Vy sẽ phải thú nhận tình cảm của mình và giải thích cho Hải hiểu vì sao Mai ra đi. Vy thở dài khoác chiếc áo len.

Hình ảnh thân quen của Hải đứng đó, dưới ánh đèn đường vàng le lói, hình ảnh hàng nghìn lần Vy mong nhớ. Tóc Hải dài hơn, ánh mắt có vẻ mệt mỏi.

Hải chậm rãi tiến về phía Vy, anh đưa cho cô bó hoa đồng tiền, loại hoa mà Hải biết cô rất thích.

- Có lẽ cần quá nhiều thời gian để mình nhận ra cậu quan trọng với mình như thế nào. Mình không biết bây giờ có quá muộn không khi nhận ra cậu là cuộc sống của mình. Mình xin lỗi khi cậu không phải là sự lựa chọn đầu tiên nhưng mình chắc chắn rằng cậu là người con gái duy nhất mình muốn đi cùng đến suốt cuộc đời.

Mắt Vy hình như có nước. Cô biết mình không cần nói gì nữa, cô tiến về phía anh, ôm chầm. Hình như có giọt nước mắt rơi xuống vai anh. My thầm thì:

- Đúng là đồ ngốc, cả hai ta đều là đồ ngốc.

Chiếc đèn đường lặng lẽ chiếu ánh sáng vàng nhạt in bóng hai người họ bên nhau.